

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 18 / IV legislatura / Segon període

Divendres, 18 de setembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 13

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i un minut.

Propostes de resolució del G. P. Popular (núms. 1 a 9)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 684).

Propostes de resolució del G. Socialista (núms. 1 a 7)

Torn a favor: Sr. Clotas (S), que anuncia una transacció entre la núm. 7 i les núms. 1 i 2 del G. P. de Convergència i Unió (p. 685).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 a 10)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 687).

Propostes de resolució del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1 a 11)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 689).

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 a 12)

Torn a favor: Sr. Sesnilo (CiU), que anuncia la retirada de les núms. 1 i 2 en favor d'una transaccional (p. 691).

SUMARI (2)

- Votació de la proposta de resolució núm. 1 del G. P. Popular: *rebutjada per 6 vots a favor, 68 en contra i 49 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 2 del G. P. Popular: *rebutjada per 6 vots a favor, 79 en contra i 38 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. Popular: *rebutjada per 48 vots a favor, 69 en contra i 7 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 4 del G. P. Popular: *rebutjada per 6 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 5 del G. P. Popular: *rebutjada per 6 vots a favor, 107 en contra i 11 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 6 del G. P. Popular: *rebutjada per 6 vots a favor, 69 en contra i 51 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 7 del G. P. Popular, sense incís final: *rebutjada per 25 vots a favor, 69 en contra i 33 abstencions* (p. 693).
- Votació de l'incís final: *rebutjat per 6 vots a favor, 69 en contra i 51 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 8 del G. P. Popular: *rebutjada per 13 vots a favor, 102 en contra i 11 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 9 del G. P. Popular: *rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 693).
- Votació de les propostes de resolució núms. 1, 6 i 7 del G. Socialista: *rebutjades per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 2 del G. Socialista: *rebutjada per 33 vots a favor, 75 en contra i 18 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució núm. 4 del G. Socialista: *rebutjada per 51 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions* (p. 693).
- Votació de la proposta de resolució transaccional: *aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 693).
- Votació dels apartats a) i b) de la proposta de resolució núm. 1 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjats per 18 vots a favor, 101 en contra i 6 abstencions* (p. 694).
- Votació de l'apartat c): *rebutjat per 7 vots a favor, 101 en contra i 17 abstencions* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 2 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 7 vots a favor, 107 en contra i 11 abstencions* (p. 694).
- Votació de l'apartat 1 de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjat per 24 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció* (p. 694).
- Votació de l'apartat 2: *rebutjat per 18 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció* (p. 694).
- Votació de les propostes de resolució núms. 4 a 10 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 56 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 1 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 18 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 2 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 43 vots a favor, 69 en contra i 13 abstencions* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 4 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 5 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 24 vots a favor, 69 en contra i 39 abstencions* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 6 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 24 vots a favor, 69 en contra i 32 abstencions* (p. 694).
- Votació de la proposta de resolució núm. 7 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 56 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 695).
- Votació de la proposta de resolució núm. 8 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 18 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció* (p. 695).
- El Sr. Carod-Rovira (ERC) anuncia el *decaïment de la proposta de resolució núm. 9* (p. 695).
- Votació de la proposta de resolució núm. 10 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 18 vots a favor, 69 en contra i 38 abstencions* (p. 695).
- Votació de la proposta de resolució núm. 11 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebut-*

SUMARI (3)

jada per 56 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 93 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 4 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 80 vots a favor, 32 en contra i 6 abstencions (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 5 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 93 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 6 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 7 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 93 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 8 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 69 vots a favor, 32 en contra i 24 abstencions (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 9 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 80 vots a favor, 32 en contra i 13 abstencions (p. 695).

Votació de l'apartat 1 de la proposta de resolució núm. 10 del G. P. de Convergència i Unió: aprovat per 86 vots a favor, 32 en contra i 7 abstencions (p. 695).

Votació de l'apartat 2: aprovat per 75 vots a favor, 32 en contra i 18 abstencions (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 11 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions (p. 695).

Votació de la proposta de resolució núm. 12 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 87 vots a favor, 32 en contra i 6 abstencions (p. 695).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 13.3

La sessió es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. (*Remor de veus.*)

Silenci! (*Pausa.*) D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades s'ha establert el següent ordre d'intervenció: Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, finalment, Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Hi ha per a cada proposta un torn a favor i, optativament, un torn en contra. Una vegada defensades totes les propostes es procedirà a la votació, pel mateix ordre abans establert. Finalment hi haurà possibilitat d'explicar el vot. Tant el torn a favor com el torn en contra és de deu minuts.

Pel Grup Parlamentari Popular, i per defensar les propostes presentades pel seu Grup, té la paraula l'illustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, lo primer debat sobre orientació política general del Consell Executiu de l'actual legislatura inevitablement havia d'afrontar amb profunditat la situació econòmica espanyola i, d'una manera especial, la situació econòmica a Catalunya, amb totes les conseqüències del present i amb totes les conseqüències del futur més immediat. I, probablement, per la responsabilitat que implica examinar no només uns fets conjunturals, sinó també examinar los comportaments i les conductes d'aquells que en est procés han utilitzat dues cares, han tingut dues cares, la que usen en públic i la que amaguen en la intimitat, probablement per estos fets i per estes responsabilitats han deixat deliberadament en segon terme tot allò que, sense tenir la consideració de superflu, ja s'havia convertit en tradicional en los nostres debats de política general.

Per això, la intervenció del president del meu Grup Parlamentari estava fonamentada, primer, a determinar què és lo prioritari en resposta a una exigència i preocupació col·lectiva i, en segon terme, considerar que per la nostra part les discrepàncies no estarien condicionades en els objectius, sinó en les mesures adequades i en la seva aplicació i en los compromisos institucionals i polítics, o de partit, que tinguin naturalesa de vinculants. Per consegüent, és la política econòmica aquella que determina les nostres prioritats, paral·lelament a l'atur i a la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, o al posterior acord sobre política social europea, que ha vingut a ratificar los tractats de la unió política, econòmica i monetària.

Per això, i una vegada més, afirmem des d'esta tribuna que els pressupostos de la Generalitat haurien de ser un instrument de relació amb l'activitat econòmica catalana i per això al Go-

vern de la Generalitat se li poden exigir responsabilitats. Perquè, amb Maastricht o sense Maastricht, los objectius d'un creixement equilibrat i sostingut, lo creixement de l'economia en condicions de generar ocupació i el control de la inflació, que sempre erosiona els sectors més dèbils, són objectius que vinculen el Govern de Catalunya en l'àmbit de les seves competències i també en l'àmbit de les seves responsabilitats, tot i reconeixent que ni tan sols està elaborat lo programa de reformes estructurals de l'economia espanyola que possibilita acotar estos objectius.

Però probablement siguin les reformes proposades en lo mercat de treball aquelles que han provocat un grau de discussió i d'enfrontaments més elevats, i damunt de tot això, i després de tot això, de res ha servit lo clamor col·lectiu: poc hem avançat en la flexibilitat del mercat, tret d'una menció genèrica a la mobilitat funcional; poc hem avançat en la reforma de la formació professional, mesura que només contempla efectes a mitjà i a llarg termini, i res s'ha aconseguit en la supressió de l'autorització administrativa prèvia a l'extinció de les relacions laborals i a la reducció dels costos d'acomiadament, senzillament perquè no s'han abordat estos elements.

Apareix un quadro que nos recorda lo número de dies de treball perduts per vagues a diferents països de la Comunitat Econòmica Europea durant lo quadrienni 86 al 90: amb una mitjana de mil empleats, Alemanya va perdre 5 dies; França va perdre 75 dies; Gran Bretanya, 136 dies; Itàlia, 271 dies, i Espanya va perdre 647 dies. No es tracta en est moment, per part nostra, d'imputar culpes als sindicats, a la patronal o al Govern: es tracta de deixar constància del quadro que revela que alguna cosa no funciona, o que alguna cosa va malament, i es tracta d'observar que entre els cinc dies perduts a Alemanya i els vint-i-dos mesos perduts a Espanya, apareix un abisme de desorganització i de conflictivitat.

Per una altra part, ni una paraula respecte a les mesures fiscals per a incentivar la inversió, tal i com ja han denunciat los empresaris a través de la Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresariales, i, per últim, ignorància absoluta en lo sistema de cobertura agrària, que requereix introduir modificacions que millorin la seva racionalitat. I en est ordre de comentaris vull recordar dues notícies recents, que per lamentables són alarmants: en primer lloc, que a les comarques de Tarragona les terres de cultiu tenen avui un valor real inferior al que es pagava fa cinc anys i, en segon terme, que l'avellana no només ha baixat de preu, sinó que l'avellana avui ja no té cap valor.

És evident que la realitat estricta dels esdeveniments actuals s'emmarca en un context de recessió econòmica que, inevitablement, obligarà el Govern català a canviar la seva tradicional i expansiva orientació pressupostària, probablement amb base al sistema antic de finançament, però amb tota seguretat a partir de la contenció i de la reducció de la despesa de personal i de la despesa corrent improductiva. Per això, i amb l'objectiu de coresponsabilitzar-nos amb les intencions del president de la Generalitat i amb les del conseller d'Economia i Finances, hem presentat la primera proposta de resolució, amb nou apartats, que, en lo supòsit de ser assumida, probablement condicionaria la presentació de la nostra esmena a la totalitat al debat de pressupostos, en correspondència a la seva responsabilitat i a la seva solidaritat. En essència, es tracta simplement de no incrementar la plantilla de funcionaris i de personal laboral —

senzillament demana la reducció d'un 20% a les partides d'estudis i treballs tècnics i un 20% a les partides de representació, publicitat i propaganda; únicament nos limitem a agrupar los departaments de Cultura i Ensenyament en un sol, agrupar Indústria i Comerç, Consum i Turisme també en una sola conselleria, suprimir, vista l'experiència, lo Departament de Benestar Social, per a integrar-lo com a secretària general al Departament de Presidència, i, per últim, reduir d'un 50% los alts càrrecs de designació directa dels consellers.

Lo segon bloc de propostes de resolució, de la 2 a la 7, tenen com a objectiu fonamental optimitzar els recursos, promoure l'ocupació, potenciar la creació d'empreses superant traves i duplicitats administratives i eliminar graus de conflictivitat en les relacions laborals. La proposta número 8 és un compromís explícit, reiteradament manifestat per tots los grups d'esta cambra, referit a la cessió immediata del ja famós 15% de l'IRPF. I, per últim, la novena proposta determina lo criteri expressat pel Grup Popular al debat sobre agricultura, en relació amb la supressió de l'impost de successions a les transmissions d'explo-tacions agràries de pares a fills inferiors a 50 milions de pessetes.

És a dir, disset punts dividits en nou propostes, que com a principi de seguretat s'han d'incorporar, o s'haurien d'incorporar, als pressupostos vinents, i com a principi de garantia, perquè el president de la Generalitat sap el que vol per a l'any 2000, però ni una paraula per al 1993.

Quan ahir al matí lo president del meu Grup Parlamentari li recordava al president de la Generalitat lo suport entusiasta de Convergència i Unió a la política econòmica del Govern socialista, tots vam notar que una vegada més lo dard havia tocat a la diana. Lo senyor Pujol se va notar visiblement incòmode, perquè des de qualsevol punt de vista imparcial, en est debat concret, lo molt honorable president sempre sortirà perdedor, entre altres raons perquè la veritat és la que és i perquè sempre resulta difícil canviar la consciència i l'opinió colectiva dels ciutadans amb evidències d'esta naturalesa.

I és que lo dimecres dia 16 lo president del Govern, senyor Felipe González, reconeixia que a conseqüència de la gravetat de l'economia espanyola los sondejos d'opinió i les expectatives de vot no li eren favorables. Això ho manifestava lo senyor Felipe González, però això era conegut, és conegut, per tots los partits polítics. Amb poca noció del que és la confiança, la lleialtat, la responsabilitat i la fermesa, alguns han abandonat lo «barco» al Congrés de Diputats, en una claríssima actitud de *tonto el último*, deixant en solitari i a l'aventura el Partit Socialista i el Govern central. És la mala utilització del contraban de sentiments, o és la falsa interpretació del sentit polític de l'oportunitat.

I amb aquests antecedents, i per acabar, manifestar que em ve a la memòria l'acte de clausura de les Olimpíades de Barcelona'92, quan la llotja d'autoritats se movia al ritme d'*Amics per sempre*, en una actitud estètica que, almenys, semblava lleial i espontània; avui, a alguns els resultaria bastant difícil inclinar-se al so de la música i de la lletra d'esta cançó, *Amics per sempre*, sobretot mirant a la cara dels qui, amb bon criteri i dins de la discrepància, creuen que la confiança, l'amistat, l'ajuda i la col·laboració són conceptes invulnerables en les persones, en la conducta de les persones i de les institucions. Esta és, senyor president, la forma i lo fons de les nostres propostes de resolució.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra? Algun grup vol consumir-lo? (*Pausa.*) Doncs, passem al segon grup, que és el Grup Parlamentari Socialista: per a la defensa de les seves propostes de resolució, té la paraula l'illustre diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per fer ús del torn de presentació de les propostes de resolució del Grup Socialista, lògicament conseqüents amb el debat que ahir es va produir, amb la intervenció que el president del nostre Grup va dur des d'aquesta tribuna.

Les nostres propostes són set propostes de resolució, guiades per un eix, o per un fil conductor comú, que són unes propostes constructives, de cooperació, de col·laboració institucional, de diàleg polític i social, en benefici d'una major projecció i fortalesa del país, de les seves estructures, de la seva economia, de la seva societat. Aquest fil conductor, òbviament —el mateix que ahir el senyor Raimon Obiols va exposar—, parteix com a punt de partida de l'èxit en la celebració dels Jocs Olímpics de 1992 a la ciutat de Barcelona i a la resta de les subseus a Catalunya com un moment especial, irrepetible, transcendental, el més important —es qualificava ahir— del segle XX per al nostre país: el repte que ha aconseguit que fóssim durant molts mesos —no únicament els quinze dies de la celebració dels Jocs Olímpics— el centre d'atenció mundial. I aquesta combinació de dedicació, d'eficàcia, d'eficiència, d'afirmació, de participació ciutadana voluntària, que projecten Catalunya en aquesta dimensió, creiem que és el tarannà, la voluntat, l'estil, el clima que hauria de prosseguir, en benefici del nostre país.

El Grup Socialista va oferir ahir, des d'aquesta perspectiva de cooperació lleial, institucional, i de corresponsabilitat, un projecte collectiu de futur per a Catalunya basat en quatre eixos: una determinada manera de fer Catalunya, un determinat paper de Catalunya dins de l'Espanya democràtica, un paper de Catalunya a Europa i el paper de Catalunya oberta al món. I els nostres objectius són aconseguir aquesta Catalunya de futur, territorialment equilibrada, que s'hagin reduït les desigualtats socials i s'hagi eliminat l'atur, que s'hagin superat els colls d'ampolla del seu desenvolupament i que aconseguixi una economia moderna, eficient, capaç de jugar el millor paper en l'Europa del Mercat Únic.

Això són els nostre objectius, i he dit que presentem set propostes de resolució, totes elles de caràcter constructiu, de cooperació i de corresponsabilitat, i no hem presentat cap resolució de caràcter crític amb l'acció del Govern de la Generalitat. Ahir Raimon Obiols ho deia: tenim molts mesos, tenim tota aquesta legislatura per fer-ho; volem que aquest esperit del 92, que aquest clima de diàleg, de corresponsabilitat, de participació prossegueixi i sigui el que inspire l'acció política institucional des de la Generalitat en coordinació, en consens amb les forces polítiques, econòmiques i socials.

Aquest és el motiu perquè no hem presentat una proposta de resolució de caràcter crític, que, òbviament, ho hauríem pogut fer, i en la part que assenyalava la gestió de govern de la Generalitat feta ahir pel president del meu Grup es va assenyalar, va dir: «Hi ha moltes coses que no van bé: els desequilibris territorials que constitueixen i configuren una Catalunya a dues velocitats, el medi ambient, la degradació del paisatge, la degradació dels boscos, la desforestació, l'educació, formació professional, infraestructures, la igualtat de la dona, etcètera.» Vam oferir un

projecte col·lectiu de futur engrescador, vàrem assenyalar les coses que no funcionen, vàrem oferir cinquanta-un temes que seria necessari treballar des del Govern de la Generalitat conjuntament amb el Parlament per afrontar amb garanties aquest gran repte de l'any 2000 i, en definitiva, els oferim a través de les nostres resolucions aquest diàleg responsable sobre un pla estratègic de l'economia a Catalunya, sobre la projecció exterior de Catalunya, sobre la problemàtica territorial, sobre la participació i presència de Catalunya en els problemes gravíssims dels països subdesenvolupats, sobre l'afirmació —en un moment delicat— d'europeisme des del Parlament de Catalunya i —ho repeteixo— sobre prosseguir amb aquest esperit de diàleg i de cooperació del clima del 92 en l'acció de Govern de la Generalitat.

Les propostes que els presentem a la seva consideració són set. La primera fa referència a aquest gran esdeveniment dels Jocs Olímpics, per felicitar-nos de l'èxit extraordinari de la seva celebració i per felicitar-nos de la capacitat de projecció i de transformació del país que ha tingut la celebració dels Jocs Olímpics. Diu així:

«El Parlament de Catalunya manifesta la seva satisfacció per l'èxit que Barcelona, capital de Catalunya, ha aconseguit amb la celebració dels Jocs Olímpics i els Jocs Paralímpics, tant en l'aspecte organitzatiu com en la transformació de la ciutat de Barcelona i les obres realitzades a les subseus, que han creat escenaris i infraestructures eficients. L'actitud participativa, entusiasta i civilitzada de la població que ha permès una càlida acollida als visitants olímpics. La col·laboració de tots tres nivells d'administració, el sector privat, els voluntaris i la població general entorn del COOB 92, col·laboració que ha fet possible l'excel·lent organització i desenvolupament dels Jocs i la projecció de la ciutat de Barcelona i de Catalunya al món. El judici positiu que els mitjans de comunicació de tot el món i els cercles més informats estan emetent referint-se a la nostra capacitat organitzativa, a la qualitat de les nostres ciutats i viles olímpiques i al grau de civisme del nostre poble que, projectant la singularitat de Catalunya, ha donat també mostres d'una obertura, bon tracte i capacitat d'acollida i de síntesi altament satisfactoris. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a prosseguir amb l'esperit del 92, que ha marcat i marcarà un dels millors moments del segle al nostre país, i recolzar tot allò que es faci amb rigor i seriositat per a rendibilitzar l'enorme capital en recursos humans, tècnics i l'extraordiàri prestigi que la transformació de Barcelona i les ciutats subseus, l'organització dels Jocs i de les cerimònies olímpiques han generat.»

Creiem... Ho repeteixo: aquest és el fil conductor de l'esperit que desitjaríem que prosseguís a Catalunya i creiem que seria una irresponsabilitat gravíssima no agafar aquest clima i constituir d'ell la forma d'actuació política i institucional des del Govern de la Generalitat.

Una segona resolució, que és un nou impuls a l'Estat autònom dotant-lo de vies de contingut federal i federalista. És ja la tercera vegada que presentem una resolució d'aquesta naturalesa en el Parlament. Vostès coneixen els continguts d'aquesta resolució. Creiem que fóra un pas endavant importantíssim que amb el suport de totes les forces polítiques del Parlament, fonamentalment, naturalment, amb la força de la majoria, pogués avançar-se en aquesta orientació federal del desenvolupament autònom en un moment en què la cruïlla del desenvolupament

i l'aprofundiment d'aquest procés es troba necessitada d'un nou impuls.

Els demanem, per tant, el seu recolzament a prosseguir amb la reforma de l'Administració de l'Estat, serveis centrals i serveis perifèrics; a desenvolupar un conjunt d'iniciatives legislatives que preveu l'Estatut en la línia de descentralització, de regionalització i de desconcentració de l'Administració de Catalunya; a emprendre modificacions necessàries en la normativa territorial per tal d'assolir el màxim consens institucional i polític i superar les disfuncionalitats més evidents; a fer efectives totes les competències previstes en la Constitució i l'Estatut per tal de garantir un *statu quo* precís entre les atribucions de l'Estat i les atribucions autonòmiques a Catalunya; a assegurar fórmules de participació i de corresponsabilització de les comunitats autònomes emprant com a instrument bàsic el Senat, com a veritable cambra de representació territorial, i a potenciar el paper de les corporacions locals a fi de fer factible, de forma progressiva, l'assoliment del 25% de la despesa pública a Catalunya.

Els he proposat també un pla comú d'acció en l'àmbit de la problemàtica territorial i municipal. Creiem que és urgent redreçar i reorientar amb un nou impuls municipal aquesta política. Creiem que s'ha de lluitar ferotgement contra aquests desequilibris territorials que provoquen desigualtats socials, i hi ha mecanismes i instruments per fer-ho. La proposta número 3 va adreçada a aquests objectius: un pla comú —assenyalat en onze punts— d'actuació municipal, d'actuació territorial, que vegin els ajuntaments de Catalunya, grans i petits, que des del Govern de la Generalitat se'ls contempla com a part essencial del cos de la pròpia de la Generalitat, que no són elements aliens, estranys, unes administracions moltes vegades adversàries del Govern de la Generalitat sinó que formen part d'un mateix cos representatiu, administratiu, polític al servei dels interessos dels ciutadans. Els oferim onze punts per atendre d'una manera institucional el paper que els màxims representants municipals tenen de la Generalitat sobre el seu territori, per atendre el paper que els municipis, els ajuntaments tenen sobre Catalunya, institucional, i per atendre aquelles localitats, aquells municipis desassistits durant llargs anys. Són onze punts que vostès mateixos podran considerar.

Una proposta quarta entorn a la política econòmica. La política econòmica està en un moment delicat —es va assenyalar ahir al llarg de tot el debat. Creiem que és necessari, per fer-hi front, per impulsar-la, un diàleg de nou institucional de cooperació, de consens, de concertació per fer front, amb garanties d'èxit, la necessària competitivitat que serà necessària a l'economia catalana per fer front als reptes del Mercat Únic.

Els proposem una resolució on es proposa l'elaboració d'un pla estratègic econòmic per Catalunya, i els la proposem d'acord amb totes les forces polítiques, d'acord amb les forces i amb els agents socials, econòmics, sindicals. La proposta diu: «Exercir les seves competències en matèria de formació, infraestructura, recerca i innovació tecnològica, política industrial, política agrària, comerç, turisme, per tal de, en estreta col·laboració amb els agents econòmics i socials, fer possible prendre les mesures adequades per a millorar la productivitat i la modernització econòmica del país.» Segona: «Promoure la col·laboració institucional amb l'Administració de l'Estat i l'Administració municipal per tal de fer possible l'adopció

d'aquelles mesures de caràcter general de política econòmica i impulsar la coordinació i la complementarietat amb les actuacions de foment econòmic dels municipis.» Per fer front a tot això és quan els proposem la via de l'elaboració d'un pla estratègic econòmic a Catalunya; el desenrotllem nosaltres en vuit punts i estem a la seva disposició per tal discutir-los i treballar-los.

Tenim una proposta de resolució entorn al finançament autonòmic. Hi ha hagut un acord entre el Grup de la majoria, de Convergència i Unió, i el Grup Socialista entorn aquest tema; suposa això un pas endavant; nosaltres ens sentim satisfets perquè l'esforç fet —i ho hem dit moltes vegades— com a partit, com a grup parlamentari, aquí i fora d'aquí, en benefici d'una millor situació del finançament autonòmic s'està veient amb èxit aconseguit. Crec, per tant, que arribar avui amb una resolució que no va ser possible l'any passat, arribar avui amb una resolució conjunta dels grups de Convergència i Unió i Socialista i que oferim a tots els grups parlamentaris i, si el senyor president m'ho permet, en ser una proposta transaccional, li voldria donar lectura a pesar que això m'esmerçarà una mica més de temps; li donaré lectura, perquè substituirà les propostes cinquena del meu Grup i la primera i segona del Grup de Convergència i Unió.

Diria així, diu: «El Parlament de Catalunya creu necessari que el finançament de la Generalitat depengui cada vegada més dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya i, per tant, progressivament menys de les transferències rebudes de l'Administració central. Conseqüentment s'insta el Govern de la Generalitat que, en compliment de l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera sobre el finançament autonòmic en el període 1992-1996, aprovat en la reunió plenària del dia 20 de gener de 1992, es concreti per part del Consell de Política Fiscal i Financera i de l'Administració central la participació de la Generalitat en el 15% de la recaptació territorial de l'IRPF, així com les altres mesures de corresponsabilitat fiscal.»

Segon punt: «A negociar amb el Govern de l'Estat nivells importants de corresponsabilitat fiscal que afectin tant a la participació de la Generalitat en el rendiment territorial dels tributs estatals com a l'assoliment de capacitat normativa sobre aquests mateixos i sobre els tributs cedits, amb l'objectiu d'avançar cap a una progressiva igualació entre els ingressos per habitant de les diferents comunitats autònomes incloent-hi les forals.»

Repeteix: nosaltres ens sentim satisfets que hagi sigut possible aquesta resolució conjunta i crec que és en benefici del sistema de finançament per a Catalunya. Demanaria a la resta de grups de la Cambra que per fer possible que sortís amb més recolzament aquesta resolució, proposta de resolució, poguessin votar-la favorablement encara que això anés en detriment de les propostes que aquests grups havien presentat.

Una proposta sisena, entorn de la necessària presència de Catalunya activa davant dels grans problemes, gravíssims problemes, dramàtics problemes dels països subdesenvolupats, una mostra de solidaritat absolutament irrenunciable i exigible. Demanem emprendre accions solidàries destinades a demostrar de manera efectiva el compromís ètic de la nostra societat envers els països subdesenvolupats, incrementant de manera decidida el seu suport a les organitzacions no governamentals catalanes i a tendir progressivament a destinar el 0,7% dels recursos propis

a la política de cooperació al desenvolupament. I segon punt: elaborar en el termini de tres mesos un programa en favor dels treballadors estrangers, que ha de tenir per objecte la integració social i cultural pluralitzant aspectes tan importants com l'ensenyament, la sanitat, els serveis socials, l'habitatge, la sensibilització de l'opinió pública en aquest sentit, estudiar i aplicar, si s'escau, les recomanacions contingudes en l'informe elaborat per la comissió d'associacions i organitzacions no governamentals de Girona.

I per últim, una setena resolució. Vostès podran observar que en relació amb les altres propostes de resolució que ha presentat el Grup Socialista, que són molt elaborades i molt completes, aquesta és breu, és deliberadament breu, i és deliberadament breu per intentar aconseguir que amb una afirmació de voluntat europeista sigui possible copsar tota la voluntat d'aquest Parlament en un moment particularment delicat d'aquesta situació. Demanem que el Parlament de Catalunya en el seu conjunt expressi la seva voluntat d'intensificar i potenciar el procés d'unió política Europea i reafirmar la voluntat del poble de Catalunya de participar activament en aquest procés per mitjà de les actuacions coordinades de les seves institucions, forces polítiques, econòmiques i socials. Davant d'una fita a quaranta-vuit hores vista de referèndum a França, creiem que és útil, important i necessari que el Parlament, de nou, encara que sigui una reiteració d'allò que hem aprovat en alguna ocasió, es reafirmi avui en aquest sentit de voluntat europeista.

Aquestes són les set propostes de resolució que posem a la seva consideració i repeteixo que han tingut per fil conductor, punt de partida i punt d'arribada, l'esperit de cooperació, de diàleg, de corresponsabilització institucional i política eficaç, imprescindible, com s'ha demostrat en el gran repte de la Catalunya del segle XX que ha sigut la celebració dels Jocs Olímpics.

Ahir, el president Pujol —crec que en resposta al senyor Vidal-Quadras o al senyor Ribó— assenyalava que el Grup de Convergència no era un grup exclusivament d'oposició, perquè tenia la responsabilitat de govern. El Grup Socialista —ho hem dit també en una altra ocasió— és un grup que té moltes responsabilitats de govern; governem gairebé sobre quatre milions d'habitants de Catalunya en les seves responsabilitats municipals. Per tant, entengui's el debat celebrat al llarg d'aquests tres dies per part del Grup Socialista i les resolucions que avui portem com aquesta contribució de responsabilitat en el desenvolupament i en el futur d'un gran projecte col·lectiu del nostre país.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per defensar les seves propostes de resolució, té la paraula l'illustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Iniciativa per Catalunya presenta a la consideració d'aquesta cambra deu resolucions que, evidentment, responen als aspectes centrals de les propostes polítiques que en Rafael Ribó va fer ahir en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, però permetin-me que a l'hora de la seva presentació agrupi aquestes deu resolucions en dos grans blocs.

El primer gran bloc fa referència a la qüestió nacional, als temes d'autogovern, a l'estructuració político-institucional de Ca-

talunya en relació amb l'Estat, però també de la mateixa estructuració interna de Catalunya. En aquest primer gran bloc hem presentat quatre resolucions.

Primera resolució: crec que gairebé tots els grups parlamentaris van fer esment, ahir en el debat, d'un cert estancament en aquests moments del grau d'autogovern de Catalunya. Nosaltres proposem en la primera resolució la necessitat de fer un balanç rigorós d'on ens trobem avui en el grau d'autogovern i de proposar unes bases polítiques per al seu aprofundiment. Creiem que això s'ha de fer amb el màxim consens possible; seria bo recuperar allò que ha estat un gran potencial històric de Catalunya: la unitat de totes les forces polítiques catalanes a l'hora de demanar majors quotes d'autogovern i de sobirania.

La segona resolució fa referència a un dels grans forats polítics de la construcció de l'Estat de les autonomies. Avui, a l'Estat espanyol no existeix cap instància política que expressi la plurinacionalitat de l'Estat espanyol ni tampoc cap instància política que permeti que des de les nacionalitats i regions de l'Estat conformem també la voluntat estatal d'aquest Estat. En aquest sentit creiem que és imprescindible —i ho diem ben alt perquè tard o d'hora s'haurà d'afrontar aquesta situació—, imprescindible convertir el Senat en una veritable cambra territorial. I creiem que a Catalunya, que en altres moments de la història hem estat capdavanters en el procés de reestructuració de l'Estat, també hauríem de fer una aportació en el sentit de proposar a totes les forces polítiques catalanes la reforma del Senat que segur que implicaria una reforma constitucional, ordinària, però reforma constitucional, per tant insisteixo que el Senat expressi la plurinacionalitat de l'Estat espanyol.

La tercera resolució fa referència al tema del finançament; en Rafael Ribó ahir s'hi va estendre però voldria deixar o voldria dir tres idees: primera idea, les insuficiències de l'actual sistema de finançament, insuficiències que no vénen tant per si a la revisió vam aconseguir més o menys diners. Ahir el senyor Pujol en una rèplica deia una cosa importantíssima, que per primer cop la va dir. Va dir: «A l'hora de pensar en la fórmula de finançament vam intentar escapar, sortir de l'actual model.» I aquesta ha estat la nostra gran crítica de la revisió del 86, perquè la revisió del 86 va ser una continuïtat del sistema provisional i ens ha lligat les mans, no només fins al 91, sinó que ara el senyor Pujol ens diu que cal intentar escapar-se d'aquest sistema. Per tant, insuficiència de l'actual sistema. Segona, preocupació pel retard; però, tercera, disconformitat en l'acord que es va produir gairebé per totes les forces polítiques catalanes en relació amb el sistema de revisió.

Recordo que el senyor conseller d'Economia i Finances en una compareixença, fa temps, ens deia que un dels objectius més importants és que en aquest sistema de revisió de finançament escuréssim distàncies entre les comunitats forals i les de règim comú i, dins de les de règim comú de l'article 151, entre les de règim..., entre les de l'article 151. Aquestes distàncies no s'escurcen. Evidentment que hi ha aspectes positius en l'acord que s'ha signat, però si es signa i es tira endavant l'acord en els termes que està, dintre de poc tornarem a veure —com ja és manifest, és paradigmàtic— que les resolucions de la majoria ens parlin d'un acord de finançament estupend. Hi ha una altra resolució —no recordo quin número— que ja demana diners pel medi ambient. Escolti, per què no ho negociem tot junt? Avui ja

expressen la contradicció que el sistema de finançament és insuficient a les mateixes resolucions del Govern de la majoria.

Quarta resolució en aquest primer bloc. Com a Iniciativa diem que no podem construir internament una Catalunya que reproduïxi els pitjors vicis de l'Estat centralista que hem rebutjat històricament —i quan dic els pitjors vicis vull dir una administració totalment centralitzada—, i aquesta és una característica del govern de la majoria: una Administració de la Generalitat que, incomplint la mateixa legislació que ella va aprovar, no es descentralitza, i una assignació del paper dels ajuntaments que, en el millor dels casos, en el millor dels casos són els parents pobres —com ahir deia algú, i jo afegeixo «tontos». Per tant, en aquesta quarta proposta de resolució diem dues idees fonamentals.

Primera idea: cal reforçar el municipalisme català, perquè reforçar el municipalisme català vol dir reforçar l'autogovern de Catalunya i vol dir reforçar Catalunya. I, en aquest sentit, instem el Govern català que iniciï un procés de diàleg amb les organitzacions representatives del municipalisme per tal d'examinar també la situació dels ajuntaments de Catalunya i fer propostes en un sentit positiu. Per tant —hi insisteixo—, en aquest primer bloc, en aquest primer bloc institucional, proposta de com abordar i tirar endavant una proposta de plurinacionalitat de l'Estat espanyol, mesures per concretar i fer avançar avui l'autogovern, proposta de finançament i paper dels ajuntaments.

En el segon bloc, que fa referència a les sis restants resolucions, el nostre Grup en aquestes resolucions planteja el que són, des del nostre punt de vista, els grans reptes i les grans estratègies que Catalunya té avui. Creiem que cinquanta-una són massa i creiem que en la síntesi de les quatre no hi coincidim totalment.

Quines serien per a nosaltres? N'hi ha una que ha estat en aquest debat —ja ho era des de fa temps— una preocupació de tots els grups parlamentaris: com fer front a una, si més no, delicada situació econòmica i a una situació industrial preocupant. Com fer front a aquesta situació? En el transcurs del debat hem escoltat diverses opinions. També en Rafael Ribó va fer algunes propostes; ara bé, allò que ens interessaria ressaltar en aquest moment del debat parlamentari són tres qüestions en relació amb aquest tema: primera, què cal fer des de Catalunya en relació amb la delicada situació econòmica?; segona, com fer-ho?; i tercera, amb quin consens social?

I nosaltres diem que cal a Catalunya, també, un gran acord en matèria de política social i econòmica entre les forces polítiques, entre les institucions i entre els agents socials. La situació ho demana, i nosaltres en aquest sentit, el que estem dient avui en la proposta de resolució no és criticar l'acció de govern, no és dir que vostès ho fan molt malament, sinó dir que estem disposats a participar en allò que creiem que és necessari: un gran esforç de tot Catalunya per fer front a uns moments difícils econòmicament.

Però també volem dir una cosa: en aquest acord, en aquesta proposta d'acord, si es tira endavant, no acceptarem que l'únic problema sigui l'increment dels salaris o la precarització de les relacions laborals. Creiem que amb un acord d'aquestes característiques cal parlar, per exemple, de per quina raó la inflació a Catalunya és la més important de tot l'Estat, i per quina raó els components importants que fan que la inflació catalana sigui la més elevada sigui en conseqüència dels preus alts de l'habitatge

i de l'alimentació i com aquests temes són fonamentals en la vida diària de tots els ciutadans. Creiem important parlar de mesures d'austeritat de l'Administració, creiem important parlar de les prioritats socials; per tant, hi insisteixo, un gran acord, però que no plantegi exclusivament els temes de decrement dels salaris.

Segon gran objectiu estratègic: reequilibri territorial i preocupació pel medi ambient. Mirin, un cop més hem fet un debat de política general, fem avui un debat de resolucions i ens manquen dos instruments cabdals per aconseguir reequilibri territorial i protecció del medi ambient. Ahir el senyor Pujol deia: «Ja els avanço que no serà un pla territorial dirigista.» Nosaltres estem d'acord que no ha de ser un pla territorial dirigista, però diem amb la mateixa força que només el mercat provoca increments de desequilibris territorials i provoca destrucció del medi ambient, i per tant, la missió, l'objectiu d'un Govern de Catalunya és planificar per tal de corregir aquells aspectes del mercat que segur, que segur incrementen els desequilibris i malmeten el medi ambient. I també volem dir amb veu ben alta que si avui després de molts anys no tenim pla territorial i no tenim pla d'espais d'interès natural, no és ni casualitat i no és un problema tècnic.

Si no tenim pla territorial i no tenim pla d'espais d'interès natural, és perquè hi han interessos econòmics poderosos que no volen que existeixin, i el repte avui d'aquest Govern, de qualsevol govern, és si s'afronta aquesta situació, si s'afronta una situació on, evidentment, amb una economia, en una societat de mercat, l'Administració juga el paper que li correspon.

Tercera gran idea i penúltima idea: és possible parlar d'una Catalunya del 2000, del 2010, que sigui exclusivament una Catalunya d'homes? Perquè al nostre Grup —i hem dedicat bastant temps a aquesta reflexió— creiem que avui Catalunya és una Catalunya d'homes —ja m'entenen quan dic això—, i aquest és un Parlament fonamentalment d'homes, i fins i tot, com ahir em deia una persona d'un mitjà de comunicació, el debat polític d'ahir i d'avui és un debat fonamentalment d'homes. I, per tant, una qüestió estratègica de fons, un repte que té Catalunya avui és construir una Catalunya d'homes i de dones, i això no és una qüestió petita ni tàctica ni és un problema només de l'Institut Català de la Dona; aquest és un eix central de tota la política del Govern de Catalunya que travessa totes les conselleries, totes, i en aquest sentit fem una resolució on diem que aquest és un tema central i un repte important de Catalunya i que ha de ser un tema d'identitat de Catalunya, perquè dir que volem mantenir la identitat també és projectar en el futur quin tipus d'identitat tenim i diem que volem tenir també una identitat que se sàpiga que Catalunya és una Catalunya d'homes i dones.

I què proposem? Proposem prioritzar les polítiques en relació amb aquests temes, en qüestions concretes que es poden fer: modificar, fer polítiques de modificació de la discriminació que existeix en el món del treball; modificar pautes de la política educativa que perpetua l'actual discriminació de la dona; modificar la reproducció que del paper de la dona continuen fent els mitjans públics de comunicació que depenen de la Generalitat; modificar el dret civil català pel que fa referència a la discriminació de la dona; per tant, hi insisteixo, tercer aspecte central: una Catalunya de dones i homes.

I quart aspecte, un quart aspecte afegit a alguns aspectes dels que van ser, jo diria, gairebé acceptats per la majoria dels repre-

sentants, ahir, dels grups polítics: volem que en la identitat, en la cultura, en el patrimoni català, el tema de la solidaritat no sigui un tema poc important o que no se'n parli. I això, que ha de ser un tema central sempre, avui ho és més que mai. I en aquest sentit també creiem fonamental que una part important de la identitat catalana sigui el tema de la solidaritat. I diem que avui la societat catalana possiblement encara és menys solidària o fa menys accions de solidaritat que altres països europeus, però diem —i per això proposem l'última resolució— que el Govern català en fa menys. I, per tant, les nostres propostes de resolució en relació amb aquests temes és: primera, contribuir de forma molt més contundent a les polítiques de cooperació al desenvolupament i solidaritat amb els països del Tercer Món; incrementar la col·laboració amb les dues organitzacions que, fonamentalment, a Catalunya apleguen el conjunt dels esforços en els temes de solidaritat, i instar el Govern català que en l'elaboració dels pressupostos del 1993 doni un pas important en l'objectiu d'aconseguir que, al final de la legislatura, el 0,7% del pressupost vagi destinat a aquestes tasques.

Per tant, senyores i senyors diputats, el fil conductor de la nostra proposta —hi insisteixo— és un bloc relacionat amb els temes de model d'estat, de construcció, de millora de l'autogovern i del paper dels ajuntaments, i un segon bloc, que serien els grans reptes i els fonamentals, els de fons, que, a parer nostre, ha d'afrontar Catalunya, i en concret el Govern català. Hi insisteixo: fer front a la delicada situació econòmica industrial, al repte territorial i mediambiental, al paper de la dona i al tema de la solidaritat.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la defensa de les seves propostes de resolució, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, una de les novel·les que va tenir més impacte en el seu moment sobre determinada generació, que en aquests moments ja comença a ser «carrossa», per dir-ho en termes colloquials, va ser la novel·la *On the road*, de Jack Kerouac, traduïda al català per Manuel de Pedrolo amb el nom d'*Els pòtols místics*, una traducció relativament lliure de la qual podria ser o bé *A la carretera* o bé *En el camí*. Sembla que la idea aquesta d'«en el camí», o si més no «a meitat del camí», era una de les idees bàsiques, el missatge subliminal, que el president de la Generalitat llençava en el seu discurs de fa tan sols unes hores. De fet, tenim la certesa absoluta que estem en el camí; ja és més difícil, però, de precisar cap on duu, cap on condueix aquest camí: no se sap. Aquesta és probablement una contribució destacada —de mantenir l'enjòlit, de mantenir la incògnita—, una contribució destacada del Grup de la majoria a la indústria editorial catalana, pel que fa referència al gènere negre. De fet, probablement una part fonamental d'aquest èxit es basa, precisament, a no concretar ni quina és la segona meitat del camí ni quin és, si n'hi ha, el final del trajecte. Per un motiu molt clar: en la mesura en què es concreta quina és la segona meitat del camí i quin és el final del trajecte, si n'hi ha, es perd, òbviament, una part del suport rebut fins aquell moment —dels uns o dels altres, sigui quin sigui el trajecte i sigui quin sigui el final. Probablement, per catalanitzar-ho, s'assemblaria més a aquella

obra teatral del desaparegut Enric Moreu-Rey, en la qual un vagó de metro va, i va, i va, però de fet no va enlloc i mai no troba cap estació. Ni final.

L'any passat vam proposar en aquest debat, al final, en les propostes de resolució, una proposta de resolució que apuntava un possible final, aquell que nosaltres, des de la nostra més profunda fe democràtica, des de l'arrel de les nostres conviccions democràtiques, entenem que és el millor per a la societat catalana: el final de la independència. I ho vam proposar, ben entès, no com la solució, sinó simplement com l'afirmació d'un dret. Dèiem que nosaltres hi teníem dret. Teníem dret a un possible final de camí. Ens vam quedar sols, en la defensa d'aquest dret. No hi tenim dret: som com els lituans, el que passa és que només ho som a l'hora de fer les comparacions, a l'hora d'exercir drets ja no. Òbviament, aquest és l'encert polític que esmentàvem fa uns instants: «som com» —per tant, la meitat de la població, contenta—, però «Espanya no és l'URSS» —l'altra meitat de la població, descontenta per la primera afirmació, ja ho estarà ara per la segona—; tothom content, doncs, i Déu a la casa de tots.

Però han passat pocs mesos des d'aquella proposta de resolució: jo defensava aquella proposta de resolució, aleshores, només —i no era poc, després d'obscures i tèrboles maniobres polítiques, que al final han sortit a la llum pública amb claredat— en nom només de tres diputats; defenso avui les mateixes idees en nom del mateix Grup, ja en nom d'onze diputats, i tenim no només la sensació, sinó la certesa que, si avui sotmetéssim a votació aquesta proposta, no seríem només onze diputats aquells que hi faríem costat.

Hi ha un fenomen que, ja que al president i a tots ens preocupa l'envelliment de la població, s'hauria de tenir en compte, que és el fenomen de la joventut. Hi ha una joventut, senyores i senyors diputats, que no ha conegut el franquisme, per a qui José Antonio no és més que un emperador romà que va viure fa molt de temps —com deia una enquesta fa poc en un diari— i el general Franco un general dolent que va viure a Espanya fa moltes dècades. Hi ha una generació, doncs, que, a poc a poc, amb deficiències, però amb realitats, s'ha anat educant en la naturalitat i l'espontaneïtat de la catalanitat, i aquesta generació —els vots ho diuen— no té els tics, els vicis i la por del franquisme.

Se'ns ha acusat a nosaltres habitualment de ser massa optimismes, de ser massa essencialistes i de plantejar fets inabastables. Malgrat tot, hi ha afirmacions que clamen al cel: com és possible, per exemple, de venir a aquesta cambra i de demanar a tots els grups, com fa un determinat grup d'aquesta cambra, per al qual tenim el respecte, la simpatia, l'admiració democràtica que ens mereixen tots els grups, que és plantejar l'ajuda humanitària en general al Tercer Món i, en canvi, barrar el pas a la Junta de Portaveus perquè aquest mateix Parlament, en ús de la sobirania que exercirà d'aquí a uns instants per plantejar-se l'ajuda humanitària al Tercer Món, no pugui fer exactament el mateix amb el poble de Bòsnia. Es veu que les ajudes, com els nacionalismes, només són bons si es decanten cap a una sola banda. Deixem, doncs, l'optimisme i l'essencialisme i tornem a la realitat, a les propostes immediates, a la quotidianitat, a les onze resolucions.

S'ha parlat de l'any 2000, i de l'any 2010: també podríem parlar des de l'any 80 i fins al 92, i podríem resseguir amb aten-

ció aquell llistat, aquella lletania de cinquanta-una propostes —lletania que va provocar, tot s'ha dir, algun pietós *ora pro nobis* entre alguns membres d'aquesta cambra—, que, coneixent la proximitat del president a la cultura anglo-saxona, i tenint en compte que és tradicional en aquesta cultura que l'índex predeixi l'obra, que l'índex sigui la primera pàgina del llibre, molt ens temem que ens vam quedar només amb l'índex, però encara estem esperant l'obra.

Se'ns encomana una sensació des de la Generalitat —i aquesta és la línia que concreten les nostres propostes de resolució— com si els problemes reals de la societat catalana d'avui..., no que fossin aliens a la Generalitat, que no ho són, en declaracions del president i dels seus consellers: són alienes les solucions reals per part del Govern.

Se'ns diu que tenim feblesa financera, que anem curts de diners —ens quedem amb la incògnita de saber si encara és viva l'afirmació que qualsevol pot fer-se ric a Catalunya, ni que sigui ric curt de diners—, que tenim insuficiència de llibertat i de poder, que la força d'un país depèn de la seva competitivitat econòmica i que no hi ha benestar sense riquesa ni creixement econòmic. D'acord. Però immediatament se'ns recorda que la marxa de la nostra economia, en bona part, depèn d'allò que es fa a Madrid, que la competitivitat necessita un marc adequat —polític, econòmic i cultural— i, aquest marc, tots sabem que no el tenim. La conclusió lògica fóra, doncs, el canvi; però, com recordava el president de la Generalitat, mantindrem la mateixa línia d'actuació: doncs, continuarem sense resoldre els problemes reals.

La realitat demostra que a hores d'ara, de Catalunya estant, poca cosa podem decidir sobre els temes claus, i així no es pot ser un país de primera cap a l'any 2000. I aquí ve el 15%. El 15% que sembla que és la panacea que ens ha de redimir de tots els mals. Dotze anys després de l'Estatut d'autonomia encara estem gestionant el 15% d'allò que és nostre, el 15% dels impostos dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, dotze anys després, encara és motiu de discussió, de negociació política, de si tenim dret a gestionar, no *tot* el que és nostre, sinó *només* el 15% del que és nostre. Sort en tenim, és clar, que aquí manen els nostres, és a dir els nacionalistes, i allà també els nostres, és a dir els d'esquerres, perquè, si no, probablement fóra bo de tancar la barraca.

Nosaltres —ho va dir el president del nostre Grup ahir— no ens conformem amb aquest 15%, perquè cap país, cap poble, no es resigna amb un 15% del que és seu, cap poble es limita, cap poble redueix les seves possibilitats i recursos al 15%. Nosaltres, però, no ens oposarem, no votarem en contra d'aquesta proposta, perquè nosaltres no volem posar pals a les rodes, no volem que es digui que des del Parlament de Catalunya hi ha hagut una oposició aferrissada a aquest 15%, no pot tenir el nostre vot favorable allò que per a nosaltres és absolutament insuficient. Ens abstindrem. Però que quedi clar, absolutament clar, que aquesta no és una actitud nova: és l'actitud que s'anunciava ahir en el nostre discurs, és l'actitud coherent que hem mantingut sempre, en tot moment, a la comissió corresponent. Potser, a poc a poc, un dia el poble de Catalunya es començarà a fer la pregunta de qui hi surt guanyant, amb la dependència; qui hi fa diners, amb la dependència; quins sectors socials, econòmics, polítics, guanyen diners, amb la dependència de Catalunya.

I, òbviament, sense hisenda pròpia, sense control de l'ordre públic, no hi ha autonomia real.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carod-Rovira, ara que se li ha acabat el temps, potser que ja entri en la defensa de les seves propostes de resolució.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Al senyor president, probablement per l'estil, li ha passat desapercebut que estava fent justament la defensa de les propostes de resolució, però ja sap que els estils...

El Sr. PRESIDENT: Estava refutant les dels altres grups, però ja sap que és tolerant, la Presidència. Però se li ha esgotat el temps i...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Emparant-me en la seva tolerància, enfilo la recta final.

Entre les nostres propostes de resolució hi ha, doncs, la que creiem que més s'ajusta a les necessitats de Catalunya, que no és gestionar el 15%, sinó gestionar, ras i curt, el que és seu, i això no té altre nom que el concert econòmic: si és possible ja en dues comunitats autònomes de l'Estat, també ha de ser possible aquí.

Se'ns parla d'equilibri territorial, i per això presentem propostes sobre el Pla territorial —per pudor estètic, dotze anys després, tots hem silenciats l'existència d'una afirmació que se'n diu «eix transversal»: tenim sentit del pudor, tenim sentit del ridícul—; parlem també del transvasament de l'Ebre —equilibri territorial—, alhora que des de Madrid també es parla de transvasament de l'Ebre, alhora que la situació de certs sectors socials, com la pagesia, segueix sent preocupant, com dia rere dia diuen els diaris... De fet, ben mirat, no cal que ningú reivindicui estat, perquè ja hi ha qui en té, d'estat.

I acabo. Hi ha dues propostes que valdria la pena que els grups les tinguessin en consideració.

Una, la dels acords entre l'àmbit lingüístic i cultural dels Països Catalans. Es tracta simplement de complir allò que ja s'ha aprovat. I, si us plau, que ningú utilitzi més el País Valencià com a coartada. El País Valencià no pot ser més temps una coartada. El Parlament balear ja ha aprovat l'acord amb el Parlament de Catalunya, amb el Govern de Catalunya: que es dugui a la pràctica.

I l'altra, la que fa referència a l'ús de diverses variants de la llengua, per facilitar que hi hagi un acord entre tots els grups, des de la nostra mateixa proposta retirem algunes expressions que, probablement, poden facilitar un acord: el mot «dialectal» i el mot «Corts espanyoles», de manera que quedi clar que mai més, des d'institucions de l'Estat espanyol, o des d'on sigui, hi hagi edicions que puguin vulnerar la unitat científica de la llengua catalana.

Diu que anaven dos caminants en un camí —i no atrec més l'atenció dels il·lustres diputats—; anaven fent camí, un de mitjana edat —no se sabia on anava, però hi anava— i un de més jove, d'edat i d'esperit. El primer es va aturar quan feia poc que caminava i va negociar el 15% amb l'administrador d'un camí que ja tenia seu, perquè ja l'havia pagat, de la seva butxaca; l'altre, camina que caminarà, va arribar al final del camí. Quan ja n'havia tornat, temps després, va trobar el primer, ja amb més de vuitanta anys, el cabell blanc, amb bastó, intentant convèncer encara l'administrador del camí que tenia dret al seu 15%. Que Déu ens doni anys per viure-ho, Santa Llúcia per veure-ho i, sobretot, al poble, el seu sufragi per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Com a preàmbul, jo no intentaré reobrir el debat —el debat es va celebrar ahir pel president i pels presidents dels grups parlamentaris— malgrat que a un li entren temptacions perquè sempre és una cosa més llúida i més agraïda, però com que em sembla que reglamentàriament el que ens correspon és presentar les propostes de resolució, doncs, resistiré la temptació i faré aquest treball més humil, que és el que ens correspon als diputats disciplinats d'un grup parlamentari que presentem, en nom d'aquest grup, doncs, les nostres propostes.

Per tant, en primer lloc, el que faré serà formalment retirar les propostes números 1 i 2 en benefici de la transacció a la qual hem arribat amb el Grup Socialista. No m'hi estendré; ho ha fet el meu company Higiní Clotas. Simplement sí que volia dir, insistir sobre la crida que ell ha fet que féssim tots l'esforç, si és possible, que aquesta proposta transaccional tingués una votació unànime. Perquè, és clar, si vostès es llegeixen les nostres propostes 1 i 2, ja retirades, i la número 5 del Grup Socialista veuran que, òbviament, hi ha coincidències que han fet possible la transacció, però que també hi ha diferències. I, per tant, a vegades és bo, és convenient, és positiu que renunciem a quelcom, òbviament no d'essencial però sí dels propis posicionaments, per donar més força al nostre Govern, que és el legítim, de cara, en la negociació final, a arribar a aquest acord que ja s'albira que pot ser positiu, però que, realment, el Govern ve més reforçat si s'obté aquesta unanimitat. Perquè, el que es proposa és pitjor del que tenim? El que es proposa és avançar i, per tant, en aquesta línia tothom queda en llibertat de criticar posteriorment el Govern si és que hi arriba o no hi arriba prou satisfactòriament. El president de la cambra ha ofert després, com és reglamentari, la possibilitat d'un torn d'explicació de vot per explicar el per què sí, malgrat la disconformitat, però em sembla que seria fer un bon servei, no al Govern de Catalunya, sinó al país en general, que aquesta... —als ciutadans, en definitiva—, que aquesta transacció a la qual hem arribat amb el Grup Socialista, que no hem pogut oferir, potser, als altres grups, perquè també la premsa del temps i les circumstàncies concretes d'aquest tipus de debats ho impedeixen —ho repeteixo—, que sortís la posició del Govern, en definitiva del país i dels seus ciutadans, reforçada per aquesta unanimitat, ja que el que em sembla que ningú no pot evitar és que estem a les portes d'un avenç substancial i important del progrés en el finançament autònom.

Dit això, també dir que tenim diverses propostes de resolució, que intentaré agrupar. N'hi ha una tercera sobre el finançament de la sanitat. La sanitat és el 40% del pressupost, senyor Carod; és a dir, això que demanem el 15% és que en tenim més del 15%. És una caricatura una mica ridícula del que passa; és a dir, no estem reclamant un 15% que no tenim; sortosament en tenim molt més. Estem parlant d'un model de gestió i d'un model de corresponsabilització i amb la sanitat sols ja depassem, de molt, aquest 15%. Per tant, no explicaré historietes. Sí dir que nosaltres amb aquesta proposició, la número 3, proposem, doncs, que el Govern insti un altre cop que el finançament de la sanitat sigui més just, més equitatiu, més allò a què tenim dret.

Hi ha una altra proposta de resolució, la número 5, que fa referència als Jocs Olímpics. Aquesta la vull llegir, que, degut també a les premses, teníem la voluntat de transaccionar o de comentar; el que passa és que la del Grup Socialista l'hem trobat

potser excessivament llarga i sense que sigui una crítica, simplement en defensa de la nostra, potser..., excellent, excellent, extraordinari, és a dir, les forces polítiques que estem aquí, potser més principalment alguna que alguna altra, doncs, som els responsables de l'èxit dels Jocs, no? I ens ha semblat, tot sigui dit amb tot el respecte per totes les posicions, que potser pecava una mica de cofoisme, no? Llavors, nosaltres en presentem una que, òbviament, ens sembla més adequada i que diu així: «Els Jocs Olímpics i Paralímpics han posat de manifest, una vegada més i de manera excepcional, l'alt nivell de convivència i preparació de la societat catalana, resultat d'un procés que s'ha consolidat en el marc dels governs democràtics i de l'autonomia. El Parlament de Catalunya vol expressar la seva satisfacció per l'èxit dels Jocs i de la participació, i felicita les institucions, el COOB'92, el voluntariat i tots els ciutadans. Aquesta realitat de convivència i d'eficàcia permet afrontar amb més confiança els reptes de l'esdevenidor.»

Un cop presentada aquesta Proposta de resolució, la resta les podem agrupar en un parell de blocs: l'un seria fent referència a l'eix vertebrador del discurs del president, que era sobre quins eren els reptes de cara a aquest any 2000 i volia posar especial èmfasi en el Govern de la Generalitat. Per tant, hi ha una resolució, la número 4, que fa referència a la indústria que, diguem-ne, rebla el clau sobre el concepte que va defensar el president i que va proposar el president de desenvolupar tot el que era el teixit productiu, posar èmfasi en el desenvolupament econòmic, fer l'opció clara de creixement, però a través del teixit productiu. Una altra d'específica sobre agricultura, que és limitativa en el sentit que fa poc vam fer un debat, però és tan curta que la vull llegir. Diu, simplement: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a preveure en els pressupostos del 93 les partides necessàries per a donar compliment a les resolucions aprovades en el debat d'agricultura del 29 de maig del 92.» Saben que aquell debat va tenir un ampli consens; per tant, hi ha unes mesures concretes, el Govern obligat de practicar-les, evidentment, però el nostre Grup ha volgut destacar aquesta voluntat que realment això es vegi reflectit a les corresponents partides pressupostàries.

I després n'hi ha una altra sobre l'equilibri territorial, el desenvolupament, la que en podríem dir de política territorial i obres públiques en la qual, doncs, s'insta el Govern que presenti el Pla territorial en el darrer trimestre d'aquest any; ja vam votar-la l'any passat, el que passa és que fem constar la circumstància concreta que fins i tot algun significat municipalista del Grup Socialista va acceptar com que realment convenia, doncs, reelaborar-ho a partir de les dades del nou cens poblacional. Per tant, fent constar aquesta circumstància, insistim, doncs, en la petició al Govern que a finals del trimestre..., del darrer trimestre d'aquest any tinguem aquí el Pla territorial.

I després hi ha sis resolucions més, o cinc, cinc o sis..., cinc, concretament, que fan referència a algun altre dels eixos del discurs del president, potser més del d'investidura que no pas del d'aquesta sessió, per raó que potser, doncs, l'oposició no hi va entrar tampoc en una petita pinzellada que ell va recordar, que era aquell principi que estem defensant des de ja fa temps que aquest model, aquest *status* singular que reclamem per a Catalunya dintre del context de l'Estat espanyol ens ha de dur a aquell principi que l'Administració de l'Estat a Catalunya sigui la Generalitat. Per tant, en el camí d'avançar cap a aquests ob-

jectius i amb resolucions que, en fi, respecte, doncs..., el Departament d'Agricultura reclama el traspàs d'aquelles competències de repartir subvencions que ha atorgat la sentència del Tribunal Constitucional, no deixa de ser, doncs... És clar, si el Ministeri d'Agricultura ja no ha d'actuar sobre el tema de subvencions, òbviament és una manera que l'Administració única d'agricultura a Catalunya sigui la nostra. Una altra sobre turisme. Una altra sobre medi ambient, reclamant la gestió del medi ambient també en base, doncs, que aquests fons comunitaris puguin ser gestionats directament per la Generalitat. Una altra sobre governació amb el tema de la seguretat ciutadana; estem d'acord que hem d'aconseguir, doncs, que el tema de la seguretat ciutadana sigui exercit plenament i exclusivament pel Govern de la Generalitat. Una altra sobre el treball, sobre política laboral en el sentit, doncs, de reclamar els instruments de l'Inem que siguin factibles de ser traspassats, com la borsa de treball, etcètera. És aquest grup, doncs, de resolucions, que insisteixen sobre la línia marcada pel president, potser d'una manera més explícita en el debat d'investidura, però que també ahir van sortir quan parlava d'aquest *status* diferenciat que volem dintre de l'Estat.

Senyor president, dir que nosaltres hem procurat, i la prova n'és aquesta transacció amb el Grup Socialista, doncs, de mirar d'acostar-nos a altres grups; anunciar que un cop feta aquesta aproximació només veuríem la possibilitat de votar favorablement la Proposició número 4 d'Esquerra Republicana de Catalunya si tinguessin a bé suprimir del seu redactat la referència a les variants dialectals, no perquè no estigui ben posat, perquè, realment, des d'un punt de vista científic és correcte, però perquè els nostres compatriotes o conciutadans valencians hi ha alguns que podrien usar-ho com si..., una cosa és el científisme i l'altra el que percep el poble i podria algú, malèvolament, manipular-ho i llavors interpretar com si aquí parléssim un idioma i al País Valencià es parlés un dialecte, no? I després treure la referència a les Corts espanyoles perquè, al cap i a la fi, el fet que el català és..., en el fet de la unitat de la llengua no ens hem de limitar només si en un cert moment hi ha una institució concreta, doncs, que la vessa, sinó donar-li, diguem-ne, una amplitud més universal. Si aquesta nostra petició fos escoltada, el nostre Grup votaria a favor d'aquesta Proposta de resolució del Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesnilo.

Entrem a les votacions. Es votaran, en primer lloc, les propostes del Grup Parlamentari Popular. Si no se'm demana votació separada, s'entén que es voten conjuntament. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Senyor president, per demanar votació separada una per una.

El Sr. PRESIDENT: Del Grup Popular?

El Sr. CLOTAS: Sí. Podríem fer alguna agrupació posteriorment però em sembla que en aquest cas serà més senzill fer-ho una per una.

El Sr. PRESIDENT: Una per una. Molt bé. Moltes gràcies.

Es vota la proposta de resolució número 1, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 68 en contra i 49 abstencions.

Se sotmet a votació la segona proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 79 en contra i 38 abstencions.

Proposta número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 48 vots a favor, 69 en contra i 7 abstencions.

Es vota la proposta de resolució número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

Proposta número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 107 en contra i 11 abstencions.

Proposta de resolució número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 69 en contra i 51 abstencions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El senyor Carod-Rovira demana la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carod?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, el nostre Grup demanaria en la número 7 votació separada de la darrera frase, respectuosos com som amb el dret d'autodeterminació dels pobles.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es vota, en primer lloc, aquesta proposta de resolució número 7 sense l'últim incís.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució parcial, la número 7, ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 69 en contra i 33 abstencions.

A continuació es vota l'últim incís.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de la resolució número 7 ha quedat rebutjada també per 6 vots a favor, 69 en contra i 51 abstencions.

Prego als serveis de la cambra que tinguin present que està prohibida l'entrada de diputats durant les votacions.

Proposta de resolució número 8, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 13 vots a favor, 102 en contra i 11 abstencions.

Es vota l'última d'aquestes resolucions del Grup Popular, propostes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació de les propostes del Grup Parlamentari Socialista.

Hi ha alguna petició de vot separat?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president; en tot cas, de la proposta de resolució número 2.

El Sr. PRESIDENT: Dos...

El Sr. CAROD-ROVIRA: I les altres per a nosaltres poden anar agrupades.

El Sr. PRESIDENT: Sí; bé, no podran anar totes perquè hi ha la 5, en què hi ha una transaccional, que aquesta quedarà separada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El senyor Curto.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, votació separada de la 2 i de la 3, i les altres poden anar juntes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(Pausa.)* Senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president; votació separada, també, de la 4.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Votarem, en primer lloc, les propostes de resolució 1, 6 i 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la proposta número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 75 en contra i 18 abstencions.

Es vota la proposta número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions.

Proposta de resolució número 4, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena, ai! aquesta proposta ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota la transaccional entre la proposta número 5, del Grup Socialista, i les números 1 i 2, del Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor d'aquesta transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Passem ara a les votacions de les propostes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor...

El Sr. CAROD-ROVIRA: El nostre Grup demanaria votació separada de l'apartat c) de la primera i íntegrament de la segona. La resta per a nosaltres poden anar juntes.

El Sr. CLOTAS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, voldríem votació separada amb l'excepció que ha fet el senyor Carod, de les propostes una..., la primera, segona i tercera. La resta...

El Sr. PRESIDENT: Segona i tercera...

El Sr. CLOTAS: Primera, segona i tercera. La resta, per part del Grup Socialista, podrien votar-se conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, votació separada de la primera, segona i tercera, i dins de la tercera votació separada dels dos apartats.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha més originalitats? (*Rialles.*)

Doncs, passem a les votacions; en primer lloc, a la primera proposta sense l'apartat c).

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 101 en contra i 6 abstencions.

Ara es vota l'apartat c).

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat ha quedat rebutjat per 7 vots a favor, 101 en contra i 17 abstencions.

Es vota la proposta de resolució número 2, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 107 en contra i 11 abstencions.

Es vota la proposta tercera; en primer lloc, el primer apartat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat de la proposta tercera ha quedat rebutjat per 24 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció.

Es vota el segon apartat d'aquesta proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat ha quedat rebutjat per 18 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la resta de propostes del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 56 vots a favor i 69 en contra.

Es passa a la votació de les propostes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi ha votació de vots se-

parats? (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) El senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, votació separada de la primera, la segona, la tercera, la vuitena i la desena. Primera, segona, tercera, vuitena i desena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Separadament o conjuntament?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Separadament totes elles.

El Sr. PRESIDENT: Separadament cada...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Una a una.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Sí, el senyor...

El Sr. SESMILO: Pel Grup de Convergència i Unió, la quarta.

El Sr. PRESIDENT: Vol dir la quarta, la quarta amb les supressions a què ha fet al·lusió...

El Sr. SESMILO: ...referència el senyor Carod-Rovira.

El Sr. PRESIDENT: Excepte aquesta transaccional...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, que seria la supressió del mot «dialectals» i de l'expressió «per part de les Corts espanyoles», que quedaria suprimit.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) El senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president, per demanar votació separada de totes les resolucions perquè, és clar, no coincideix el que demana un grup amb el que demana un altre grup. Per tant, em sembla que serà més operatiu fer-ho per separat.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, votem la número 1. Proposta primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta primera ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

Es vota la proposta número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La segona ha quedat rebutjada per 43 vots a favor, 69 en contra i 13 abstencions.

La tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta tercera ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions.

La transaccional resultat de la número 4 del Grup d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota la cinquena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 69 en contra i 39 abstencions.

La sisena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta sisena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 69 en contra i 32 abstencions.

Es vota la setena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta setena ha quedat rebutjada per 56 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació la vuitena proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

La novena.

Vots a favor? (*Remor de veus.*)

Novena.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, la novena ha decaigut perquè sembla ser que no reunia alguns requisits reglamentaris.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. La desena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La desena ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 69 en contra i 38 abstencions.

Se sotmet a votació l'onzena i darrera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'onzena ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació de les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Senyors portaveus, si volen demanar votacions separades és el moment de fer-ho. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, em fa l'efecte, i observant l'assentiment del portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que seria preferible fer-les per separat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per separat, molt bé.

La primera i la segona ja no estan vigents per haver sigut objecte de transacció. Per consegüent, començarem per la proposta número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 93 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Proposta número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 80 vots a favor, 32 en contra i 6 abstencions.

Es vota la proposta de resolució número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 93 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Es vota la proposta de resolució número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Proposta de resolució número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta resolució ha quedat aprovada per 93 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Es vota la proposta número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 69 vots a favor, 32 en contra i 24 abstencions.

Proposta de resolució número 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 80 vots a favor, 32 en contra i 13 abstencions.

Es vota la proposta de resolució número 10.

Vots a favor?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Perdoni que li digui, dins d'aquestes propostes demanem votació separada de l'apartat 2.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs es vota en primer lloc la proposta número 10 sense l'apartat 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de la resolució ha quedat aprovada per 86 vots a favor, 32 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota l'apartat segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de la proposta ha quedat aprovada per 75 vots a favor, 32 en contra i 18 abstencions.

Es vota la proposta de resolució número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Es vota la proposta de resolució número 12, que erròniament està enumerada com l'11 en l'imprès que tenen vostès, però és la 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha quedat aprovada per 87 vots a favor, 32 en contra i 6 abstencions.

Cap ara un torn d'explicació de vot. Hi ha algun portaveu que ho demani?

No sollicitant-t'ho ningú, s'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.*)

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebra l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/vocal portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impressió per Multigràfic S.A. Dissenyat a 112 115 08015 Barcelona

